

No. VIII-B-2/1840/182

In viervoud
Djakarta 2 x

CONSULAAT GENERAAL DER NEDERLANDEN

Michael Davidson, correspondent
van de Observer, over Indonesie
en Zuid Oost Azie.

Singapore, 31 Maart 1950.

FOTO-Bt.Z.
No. 23405

VERTROUWELIJK.

COPIE NAAR M GEZONDEN.

DATUM: ?

Een mijner medewerkers had een gesprek met de bovengenoemde Heer Davidson na zijn terugkomst uit Indonesie. Davidson, links georiënteerd, die als pro-Nederlander moet worden beschouwd, was nopens de houding van de Hollanders, die hij in Indonesie ontmoette, met uitzondering van de officiële personen verbonden aan het Hoge Commissariaat, niet te spreken. Zonder uitzondering, met de reeds genoemde exceptie, verkeerden de bedoelde personen in een overspannen toestand en zouden eigenlijk gaarne zien, dat de nieuwe Republiek in haar Regeringstaak zou falen. Dit, zeide Davidson, wekt weerzin bij de Indonesiers en is niet bevorderlijk voor een goede verstandhouding en daarom nadelig voor een gunstige ontwikkeling in de ongetwijfeld zeer gevaarlijke toestand in Indonesie. Hij zag de toekomst zeer donker in en had niet de minste hoop op een gunstiger gang van zaken.

In een gesprek, dat ook ik later met deze correspondent had, bevestigde hij hetgeen voornoemde medewerker mij reeds had medegedeeld. Davidson liet zich ook tegenover mij zeer pessimistisch uit, niet slechts nopens de toestand in Indonesie doch tevens over het communistisch gevaar in geheel Oost Azie. Hij meende, dat het U.K. en de U.S. een fout hadden gemaakt Bao Dai, die weinig of geen steun ontving van Vietnamezen, te erkennen. De meeste nationalistengingen met Ho Chi Minh mee. Hij voelde meer voor het standpunt van Nehru, die zich voorlopig afzijdig hield. De toestand in Malaya achtte hij hopeloos en hij vroég zich af of het wel wijs was zich zo schrap te zetten tegen de communisten en het communisme. In het kort, Davidson gaf blijk eigenlijk een opportunistisch standpunt in te nemen zoals de meeste Aziaten, die het communisme niet slechter of gevaarlijker achten dan het koloniale en economische imperialisme van het Westen en diens gevolg een afwachtende houding aannemen, die wel eens rampzalige gevolgen zou kunnen hebben.

- Dezerzijdse -

Zijner Excellentie
de Here Minister van Buitenlandse Zaken,
's - GRAVENHAGE.

VIII-B-2/1840/182
VERTROUWELIJK.

Dezerzijdse reactie op deze defaitistische houding van Davidson was, dat, indien het Westen Azie niet kan overtuigen dat een communistisch regime indruist tegen de rechten van de mens en moet leiden tot slavernij, het Westen zal dienen aan te tonen, dat het communistische infiltratie en agressie niet zal dulden en in staat zal zijn Azie tegen het communisme, desnoods met de wapenen, te verdedigen; het zal tevens zekerheid dienen te geven dat Azie op economisch- en technisch gebied en financieel zal worden geholpen. Een zeer positieve politiek is in deze beslist noodzakelijk doch dan is er geen reden te wanhopen aan een gunstige ontwikkeling in Indonesie, Indo China, Siam, Birma en Malaya.

De zaak Westerling had Nederland veel kwaad gedaan, zeide Davidson. In Singapore zou er een strijd zijn ontbrand tussen de British Foreign Office en de Heer MacDonald enerzijds en de Singapore Regering anderzijds. De Heer MacDonald zou Westerling willen uitleveren, de Singapore Regering stelde zich op het standpunt, dat uitlevering van Westerling een martelaar zou maken. Of Westerling eventueel zou worden uitgeleverd, zou worden bezien van een "legal" standpunt, waarmede de Heer Davidson bevestigde hetgeen de Heer Malcolm MacDonald mij reeds eerder had medegedeeld.

./.
Ik moge Uwer Excellentie hiernevens aanbieden een aan mijn medewerker overhandigd artikel van Michael Davidson, waarin deze de indrukken van zijn bezoek aan Indonesie weergeeft. Korthedshalve moge ik mij verwijzing naar de inhoud veroorloven.

De Consul Generaal,

(A.M.L. Winkelman).

Afschrift.

REPUBLIC.

Michael Davidson.

FOTO-Bt.Z.
No. 23405

Jogjakarta.

This dusty city of Central Java, where the Dutch have made but one brief appearance in four years, is the birthplace of the Indonesian nationalist revolution and the nursery of the Republic proclaimed in 1945. Talking with these eager nationalists, one wonders: Are the Javanese too charming to succeed? For theirs is the charm of innocence; they are so youthful, so disarmingly apprentice, above all so naive. Running a country seems too grown-up a job.

"You have seen lots of Governments" the Secretary-General of one Ministry here said to me. "Could you give me some tips about my work?"

A Government public relations officer who arranged a bus journey for me came back and said apologetically, "I'm sorry, there is such a run on the buses - I had to get your ticket on the black market".

We passed a Dutch sugar mill that had been stripped by nationalist soldiers "What are you going to do about that?" I asked the official who was with me. "Re-equip it and restore it to its owners" "Where will you get the equipment from?" "Oh", he replied cheerfully, "the Americans will give us that, of course".

The Prime Minister of the Republic, Dr. Halim, who looks like an eager undergraduate but is in fact a first-rate physician of 38, told me: "We are not Communist - but we are not against the Communists either". He spoke of an "independent foreign policy", as if Indonesia were not concerned with the problems of S.E. Asia.

Mr. Assaat, Acting President of the Republic (Dr. Soekarno is "on loan" to the Federal Government) said: "We welcome foreign capital, we need it - but we cannot guarantee that it will not be nationalised".

This naiveté, this adolescent brushing aside of difficulty, is seen again in an official brochure by the Minister of Education. "We should see how far the independent nations of the world have progressed, and we should move a little ahead of the furthest point that progress has reached. ... We must dare to jump over things that other nations could not manage to jump".

It is easy to jeer at this mixture of arrogant self-confidence and diffidence. The Dutch do so; in bars and cafés they call their partners in the Netherlands Union everything that is despicable and predict their dismal failure. But the Dutch in Jakarta and Surabaya are embittered

- and -

and ashamed; one gets the impression they want Indonesia to fail.

Here in Jogjakarta there is another side to the Javanese character: a revolutionary fervour, an emotional compulsion to build the new Indonesia - in politics, in art, in social progress, in the preservation of Indonesian "culture" (oddly, though, there is no selfconscious reversion among the educated to the national sarong). There is real self-sacrifice for the idea of Indonesia: one young man I know refused a post in the Paris embassy - immeasurable prize for a Javanese youth - because he was needed here.

The Republic is Indonesia, the solitary soil on which it can flourish or die in chaos. The Federal Government at Jakarta, devised last year at The Hague, owes its existence to the Republic; the component "states", artificially set up by the Dutch since 1945, owe their independence to it. Without the Republic neither has life. But - a factor which could alone bring disaster to Indonesia - the Republic lacks one vital thing: competence. Its officials have neither training nor experience, and inefficiency reigns.

Unification of the whole country under one government could help solve that problem; a government welding together the abilities of men like Sutan Sjahrir, Dr. Hatta, and Dr. Soekarna and the creative enthusiasm of Jogjakarta. But not even the integration into the nation's administration of the experienced officials now being wasted in Jakarta would be adequate: there are too few of them. Training is essential, but who can provide it? Not the Dutch. It is open to question - even with the example of Burma before them - whether the Indonesians would accept shortterm recruitment of experts from other countries. "We were civilised when Europe was in the Dark Ages", a young nationalist said with a touch of complacency.

Although the new Indonesia wants to use the West in the form of economic aid and technique, she is not fond of the West. This is understandable in a country which, achieving independence, knows that it owns none of the productive capital sunk in it. All sugar and rubber estates, factories mills and oil wells, are foreign-owned: Dutch, British and Americans are Indonesia's capitalists. It was the resentment born of this knowledge that caused the wanton and disastrous destruction of so many estates and mills.

The world needs an Indonesian success as much as the Indonesians themselves - these charming, cheerful people whose faces seem uncomfortable when they are without a smile. Success depends mainly upon a strong government an efficient civil service- to control those elements who believe that revolution means relief from law, and to absorb into productive labour the nationalist fighters who in streams are clamouring for government jobs.

Can the West offer technical, advisory aid as well as economic? And can the Indonesians be persuaded to accept it? The alternative could be a second Burma.